

Η Εισβολή των Μεγάλων

'Ξανα!' φώναξε ο εκπαιδευτής Τάϊβος. ' Αν δεν προσπαθήσεις τώρα δεν θα το μάθεις ποτέ!'

Η 'Εϊντα σηκώθηκε κρατώντας το αριστερό της πλευρό για ανακούφιση. Ήταν μια πραγματικά εξουθενωτική προπόνηση.

'Αλήθεια λέω, προσπάθω όσο περισσότερο μπορώ' είπε ελπίζοντας να μην ακούστηκε σαν ψέμα. Κατά κάποιον τρόπο ήξερε ότι οι δυνατότητες της μπορούσαν να φθάσουν πιο μακριά, απλώς δεν ήξερε πως να τις κάνει να εξελιχθούν.

'Αυτό να πεις στους Μεγάλους όταν έρθουν να σε φάνε'.

'Μα οι Μεγάλοι δεν τρώνε ανθρώ-'

'Ω για όνομα του Θεού 'Εϊντα το θέμα είναι ότι με αυτές τις επιδόσεις θα πεθάνεις κατά την πρώτη επιδρομή.'

Ο εκπαιδευτής την προσπέρασε πηγαίνοντας να κρίνει τους υπόλοιπους μαθητές του, σαν να μην της είχε μόλις πει την τρομακτική αλήθεια που έπρεπε να αποδεχτεί. Ήταν πλέον βέβαιο, θα πέθαινε από τους Μεγάλους.

Οι Μεγάλοι ήταν μια προτιμότερη λέξη από αυτή των 'Γιγάντων'. Έτσι φαίνονταν λιγότερο τρομακτικοί και επικίνδυνοι, όμως όλοι ήξεραν πως αυτό δεν ίσχυε.

Οι κάτοικοι του Ίρεβον πίστευαν ότι οι διαμάχες μεταξύ ανθρώπων και γιγάντων είχαν φθάσει στο τέλος τους μετά από την συνθήκη ειρήνης με τον Βασιλιά των Μεγάλων, τον Όμπορ. Ενώ η συνθήκη υπογράφηκε περίπου 400 χρόνια πριν, ο θάνατος του Όμπορ έφθασε πριν έναν χρόνο, λόγω την εκτεταμένης διάρκειας ζωής των Γιγάντων. Ωστόσο ο θάνατος του δεν ήταν φυσικός, αλλά τον δολοφόνησε ένας άλλος γίγαντας, με το όνομα Μάργκρεϊβ.

Όπως είναι φυσικό, ο Μάργκρεϊβ πήρε την εξουσία, μαζί με την υποστηρίξη των υπόλοιπων γιγάντων. Ο νέος βασιλιάς, δεν φαίνεται να είναι τόσο πρόθυμος να κρατήσει την ειρήνη. Οι άνθρωποι δεν τον είχαν αντικρίσει ακόμα, αλλά επικρατούσαν φήμες για την βαρβαρότητα του. Κάποιοι λένε ότι σκότωσε τον Όμπορ ξεριζώνοντας του το κεφάλι, άλλοι ότι τον ξεκοίλιασε με τα ίδια του τα χέρια, και οι ιστορίες γίνοντε όλο και πιο άγριες.

Στο Ίρεβον επικρατούσε τεράστια ταραχή. Οι κάτοικοι δεν ήξεραν τι να περιμένουν και πότε θα συνέβενε το κακό. Όλοι όσοι είχαν αντιμετωπίσει τους Μεγάλους στο παρελθόν είχαν πεθάνει προ πολλού, επομένως κανείς δεν είχε την απαραίτητη εμπειρία. Οι φήμες για τους γίγαντες ακούγονταν μόνο από παραμύθια και θρύλους που έλεγαν οι γιαγιάδες, και αυτές χωρίς να τα έχουν ζήσει. Καρότσες με τρόφιμα και σιτιρά έφθαναν στις πύλες της πόλης σχεδόν κάθε ώρα. Όπλα κάθε λογής και μεγέθους ήταν ήδη στημένα για κάθε ενδεχόμενο. Όλοι πλέον έπρεπε να

μάθουν να πολεμούν; άντρες, γυναίκες, μέχρι και παιδιά εφόσον ήταν μεγαλύτερα από δέκα ετών. Παρά τις τεράστιες προετοιμασίες, όλοι κατά βάθος γνώριζαν ότι η πόλη δεν θα μπορούσε να σωθεί. Τα τείχη δεν είναι αρκετά αποτελεσματικά για να κρατήσουν τους Μεγάλους μακριά, ενώ τα περισσότερα σπίτια ήταν καλύβες ή δεντρόσπιτα.

Η Έϊντα πότε δεν σκέφτηκε ότι θα χρειαζόταν να πολεμήσει. Οι Μεγάλοι συνήθως έδειχναν έλεος σε μικρά παιδιά, όποτε ήλπιζε να φανεί μικρότερη από τα δεκαπέντε της χρόνια.

Όσο και να φοβόταν να τους αντιμετωπίσει, πάντα ήθελε να γνωρίσει έναν γίγαντα. Πίστευε ότι δεν υπήρχε πια ανάγκη για έχθρες, και πως θα μπορούσαν στο μέλλον να συνυπάρξουν αρμονικά. Ο Μάργκρεϊβ τα κατέστρεψε όλα.

'Πως ήταν η εκπαίδευση;' ρώτησε η μητέρα της Έϊντα, η Μπλάιθ, που μόλις είχε γυρίσει από την εκπαίδευση των γυναικών. Η Έϊντα είχε φτιάξει ήδη μια μανιταρόσουπα όσο την περίμενε.

'Τα ίδια, θες σούπα;' απάντησε εκείνη χωρίς καμία διάθεση να αναλύσει το θέμα. Γνώριζε καλά όμως ότι αυτό ακριβώς θα έκανε η μαμά, καθώς κάλυψε το πρόσωπο της με τις παλάμες της από την σύγχυση.

'Πότε σκοπεύεις να αρχίσεις να προσπαθείς; Όταν οι Μεγάλοι σου χτυπήσουν την πόρτα;'

Δεν δόθηκε μεγάλη προσοχή στις υπόλοιπες προτάσεις της Μπλάιθ από την Έϊντα, καθώς παρατηρούσε πόσο κουρασμένη φαινόταν. Σαν τα καστανά μαλλιά της να έβγαλαν ξαφνικά άσπρες τρίχες, σαν το πρόσωπο της να ζάρωσε μέσα σε μία νύχτα. Τώρα που το σκεφτόταν, όλη η πόλη βρισκόταν στην ίδια κατάσταση. Κουρασμένη και γερασμένη.

Η Μπλάιθ σχεδόν σωριάστηκε στην καρέκλα.

'Έρχοντε Έϊντα. Είδα ένα όνειρο'.

Εκείνη τη στιγμή η Έϊντα αιθάνθηκε τον άμεσο κίνδυνο στον οποίο βρισκόταν. Κοίταξε την μητέρα της στα μάτια, σαν να μοιράζονταν η μία τον φόβο της άλλης.

'Τελευταία φορά που είδες ένα τέτοιο όνειρο... κάηκε η μισή πόλη' είπε μετά από μια μακριά παύση.

Η μητέρα της έγνεψε καταφατικά. Ήταν αλήθεια, το μισό μέρος της πόλης μόλις είχε ξαναχτιστεί μετά την τραγική καταστροφή. Δεν είχαν μιλήσει πουθενά για το χάρισμα της μητέρας της, από φόβο μην κινήσει την περιέργεια των μαγισσών.

'Μα, πρέπει να προηδοποιήσουμε τους υπόλοιπους!' είπε η Έϊντα σαν να ξύπνησε ξαφνικά 'Να...να προετοιμαστούν κατάλληλα!'

'Δεν υπάρχει χρόνος' απάντησε η Μπλάιθ 'είναι λιγότερο από μια μέρα μακριά. Δεν υπάρχει τρόπος να σωθεί κανείς'

'Μα εάν ενημερώσουμε τώρα τους-'

'Ποιός θα μας πιστέψει 'Εϊντα!' φώναξε η Μπλάιθ. Μια εκωφαντική σιγή ακολούθησε.

'Ήταν σχεδόν δυνατόν να ακούσεις το μυαλό της 'Εϊντα να δουλεύει, να προσπαθεί απελπισμένα να βρεί μια λύση σε όλο αυτό, και να ξεφύγει από την απελπισία που είχε απλώσει στον χώρο η μητέρα της.

'Οι μάγισσες...' ψέλισσε στο τέλος.

'Οι μάγισσες τι;' απάντησε η μητέρα με εκνευρισμένο τόνο στη φωνή της.

'Εάν τους το πούμε...ίσως βοηθήσουν. Δεν θα σε κυνηγήσουν για τις δυνάμεις σου τώρα, θα πεθάνουμε όλοι σε δύο μέρες το πολύ, θα θέλουν να σώσουν τον εαυτό τους...ναι' ειπε η 'Εϊντα στην ουσία μιλώντας στον εαυτό της 'θα πάμε στην σπηλιά της Άστρα και θα το πει στις υπόλοιπες.. θα μας πιστέψουν ξέρουν για την μαγεία..-'

'Δεν θα κάνεις τίποτα απο αυτα! Αλίμονο 'Εϊντα είσαι σοβαρή; Οι μάγισσες είναι ύπουλες, έχουν κακία μέσα τους, ό,τι βοήθεια και να σου προσφέρουν είναι επειδή έχουν κάποιο κρυμμένο συμφέρον.'

'Καλά!' απάντησε 'σκέψου εσύ κάτι τότε. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε ρε μαμά; Να περιμένουμε να μας σκοτώσουν;'

'Τόση προετοιμασία έχουμε κάνει...'τα μάτια της Μπλάιθ άρχισαν να δακρύζουν. Πλησίασε την κόρη της και της κράτησε τα χέρια, χωρίς να είναι σίγουρη αν παρηγορούσε εκείνη ή τον εαυτό της.

'Θα επιζήσουμε 'Εϊντα...στο υπόσχομαι. Ξέρω ότι είσαι ξεχωριστή, δεν είσαι από τα άτομα που θα παραμείνουν με τα χέρια σταυρωμένα περιμένοντας άλλους να τους σώσουν. Αλλά σε παρακαλώ, μην κάνεις τίποτα αντιδραστικό. Για εμένα', είπε και προσπάθησε να χαμογελάσει στην κόρη της χωρίς επιτυχία.

'Μην ανυσηχείς μαμά' απάντησε η 'Εϊντα με ένα πιο επιτυχημένο χαμόγελο από αυτό της μητέρα της.

Στην πραγματικότητα όμως, δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την μητέρα της μέσα από αυτά τα λόγια. Δεν ήταν πότε έτσι, τόσο αδύναμη, τόσο άβουλη. Ήταν το πρότυπο της, σαν κάποια άξια θαυμασμού. Είχε αυτοπεποίθηση, δύναμη και όμορφια, πολύ περισσότερη από αυτή της 'Εϊντα, αφού η ίδια δεν ήταν ιδιαίτερα ελκυστική ή χαρισματική σε οτιδήποτε. Δεν μπορούσε να καταλάβει πότε συνέβη αυτή η αλλαγή.

Εκείνη η νύχτα ήταν δύσκολη. Καμία από τις δύο γυναίκες δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Περίμεναν την στιγμή που θα άκουγαν τα βαριά βήματα των Μεγάλων, και όλο το σώμα τους θα πάγωνε. Η σκοτεινιά της νύχτας απλωνόταν ακόμη περισσότερο και εκείνες δεν είχαν αλλάξει θέση. Η 'Εϊντα είχε κουλουριαστεί στο κρεβάτι, δίπλα στην μητέρα της, χωρίς να παίρνει τα μάτια της από το στρογγυλό παράθυρο, σε περίπτωση που έβλεπε τεράστιους όγκους να

πλησιάζουν.

Κάποια στιγμή αποφάσισε να φτιάξει δύο κούπες τσαϊ, όμως όταν γύρισε στο δωμάτιο η Μπλάιθ κοιμόταν ήδη. Η Έιντα δεν θα έχανε την ευκαιρία της.

Άφησε κάτω τις κούπες και βγήκε όσο πιο ήσυχα μπορούσε από την καλύβα. Ο νυχτερινός αέρας ήταν κρύος, και η ησυχία έκανε τα πάντα πιο τρομακτικά. Τότε κατάλαβε ότι τα πόδια της έτρεμαν. Έκανε σίγουρα το σωστό;

Ο λόφος στην ανατολική άκρη της πόλης θεωρούταν απαγορευμένος. Κανένας κάτοικος δεν τολμούσε να πλησιάσει, και ο καθένας φρόντιζε να μάθει στα παιδιά του να μένουν μακριά. Οι ιστορίες για τις μάγισσες που φημιζόταν ότι κατοικούσαν εκεί, ήταν σχεδόν όσο ανατριχιαστικές όσο αυτές για τους Μεγάλους. Και εκεί ακριβώς πήγαινε η Έιντα.

Στην πραγματικότητα, οι μάγισσες δεν είχαν συγκεκριμένα μέρη στα οποία κατοικούσαν, αλλιώς θα ήταν πολύ εύκολο να ανακλυφθούν από κακόβουλους θνητούς. Φυσικά, ο κοινός λαός δεν το γνώριζε αυτό, αλλά η οικογένεια της Έιντα είχε ένα μυστικό. Η γιαγιά της, την οποία δεν γνώρισε ποτέ, ήταν μάγισσα, όμως εγκατέληψε την σύναξη όταν κατάλαβε πόσο ανίθηκη ήταν η δράση τους. Η κόρη της, Μπλάιθ, ήξερε ότι είχε μαγικό αίμα, αλλά δεν εξάσκιζε ποτέ τις δυνάμεις της. Στην περίπτωση της Έιντα όμως, δεν ήταν καν σίγουρη εάν είχε δυνάμεις. Φυσιολογικά, θα έπρεπε να είχαν εμφανιστεί έως τώρα.

Από τις ιστορίες της μητέρας της, η Έιντα γνώριζε ότι μόνο μια μάγισσα ζούσε στον ανατολικό λόφο, η πιο δυνατή από όλες, η Άστρα. Σύμφωνα με τους θρύλλους, πρέπει να ήταν πάνω από πεντακοσίων χρονών.

Λογικά θα έχει ζήσει τις μάχες με τους Μεγάλους, σκέφτηκε η Έιντα. Μπορεί να με βοηθήσει.

Της πήρε περίπου μισή ώρα να φθάσει στον λόφο, χωρίς να συναντήσει κανέναν στον δρόμο πέρα από ένα ελάφι.

Δεν ήταν δύσκολο να βρεί το Ιερό Δέντρο. Όταν η Μπλάιθ της είχε πει την ιστορία για το πως μπορεί κανείς να βρεί την Άστρα, η Έιντα δεν σταμάταγε να ρωτάει εάν το δέντρο που βρισκόταν στην κορυφή του λόφου ήταν αυτό για το οποίο είχε μιλήσει η μαμά της. Η Μπλάιθ δεν της απάντησε ποτέ, και από τότε σταμάτησε να τις λέει ιστορίες για μάγισσες.

Το μόνο που έμενε ήταν να βρεί το ασημένιο φύλλο, και η αποστολή της θα ήταν επιτυχής.

Ωστόσο, αυτό ήταν πιο δύσκολο από ότι περίμενε. Τα φύλλα ήταν πάρα πολλά, και δεν μπορούσε να διώξει την αίσθηση ότι δεν είχε πολύ χρόνο.

Μετά από περίπου δεκαπέντε λεπτά στροφών γύρω από το Ιερό Δέντρο, που φάνηκαν σαν ώρες στην Έιντα, είδε κάτι να λάμπει μέσα από τα καφετιά φύλλα.

Καθώς τράβηξε το φύλλο από το κλαρί του δέντρου, πίστευε ότι θα γινόταν κάτι εξωπραγματικό, ότι θα άνοιγε η γη κάτω από τα πόδια της και θα την οδηγούσε στην μάγισσα.

Όμως δεν έγινε τίποτα. Έτσι, ήρθε η στιγμή της αμφιβολίας. Μήπως τελικά ήταν ανόητο να πιστέψει ότι θα έβρισκε την Άστρα; Ίσως ο θρύλλος ήταν μόνο αυτό, ένας θρύλλος.

Περίμενε απελπισμένα να δει ή να ακούσει κάτι, αλλά η ησυχία απλωνόταν σαν ηχώ.

Μέχρι που ένωσε κάτι να κινείται στην παλάμη της. Το ασημένιο φύλλο διαλυόταν σε πολλά μικρά κομματάκια, σαν πυγολαμπίδες. Δεν ήταν σίγουρη αν αυτό ήταν καλό ή κακό.

Τα κομματάκια αιωρήθηκαν μόνα τους μακριά από το χέρι της και κατευθύνθηκαν προς το έδαφος, σχηματίζοντας κάτι σαν καταπακτή. Παρά το γεγονός ότι η καταπακτή αποτελούνταν από κομματάκια φύλλου, ήταν σκληρή και βαριά σαν ξύλο. Αφού η Έιντα την ανοίξε με δυσκολία, αντίκρουσε πέτρινα σκαλοπάτια, που χανόντουσαν στο σκοτάδι.

Χωρίς να επιτρέπει στον εαυτό της να φοβηθεί, η Έιντα άρχισε να κατεβαίνει αργά και προσεχτικά τα σκαλοπάτια. Όσο πιο βαθιά κατέβαινε, τόσο περισσότερο κρύο έκανε, ενώ το σκοτάδι έγινε τόσο πυκνό που δεν μπορούσε πλέον να δει την πορεία της.

Τα σκαλιά φαίνονταν ατελείωτα, ώσπου το κρύο άρχισε να σπάει, και κάτι σαν φωτιά φάνηκε στο τέλος της σκάλας. Κατέλυξε σε μία μικρή σπηλιά, με δύο πυρσούς να καίνε σε κάθε πλευρά της, και μία γυναίκα τόσο γερασμένη που δεν έμοιαζε με άνθρωπο, να κάθεται σε έναν μεγάλο βράχο στο κέντρο. Το δέρμα της έμοιαζε λες και θα έπεφτε από το σώμα της με την παραμικρή κίνηση, και οι κόρες των ματιών της ήταν ολόασπρες. Η Έιντα ξέχασε γιατί είχε πάει εκεί, συγκλονισμένη από την εμφάνιση της μάγισσας.

'Σε περίμενα' ψέλισσε μετά από λίγο η Άστρα. Παραδόξως, η φωνή της δεν έμοιαζε να είχε γεράσει μαζί με το σώμα της.

'Οι γίγαντες...' ήταν η μόνη λέξη που ερχόταν στο μυαλό της 'Οι Μεγάλοι έρχοντε. Το είδε η μαμά μου, στο ονειρό της, είναι-'

'Α, η Μπλάιθ. Σπάνιο το χάρισμα της'.

Αν και η Έιντα πίστευε ότι κανείς δεν ήξερε για το χάρισμα της μητέρας της, δεν έχασε χρόνο να την ρωτήσει πώς το ήξερε.

'Τι πρέπει να κάνουμε; Ολόκληρο το Ίρεβον θα καταστραφεί'.

'Δεν μπορείς να κάνεις κάτι, εάν δεν γνωρίζεις την ιστορία'.

'Δεν νομίζω να έχουμε χρόνο για-'

ΜΠΑΜ.

Ένας δύνατος ήχος συνοδευόμενος με ένα τράνταγμα του εδάφους διέκοψε την Έιντα. Για μία στιγμή, νόμιζε ότι η καρδιά της σταμάτησε. *Η μαμά...* σκέφτηκε. Δεν έπρεπε να φύγει, τώρα η μητέρα της θα έχανε χρόνο για να την ψάξει αντί να σώσει τον εαυτό της. Όλες οι επιλογές που είχε κάνει της φαίνονταν λάθος τώρα, και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μερικά δάκρυα.

Επέτρεψε τον φόβο να την κυριεύσει.

Η Μπλάιθ ξύπνησε με έναν δυνατό κρότο. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι σχεδόν αμέσως, απλώνοντας το χέρι της για να βρει την κόρη της. Δεν ήταν στο κρεβάτι.

'Εϊντα;'

Σηκώθηκε και έψαξε τα υπόλοιπα δωμάτια.

'ΕΪΝΤΑ!' φώναξε χωρίς αποτέλεσμα. Η Μπλάιθ έπεσε κάτω απεγνωσμένη κρατώντας το κεφάλι της όσο πιο σφηχτά γινόταν.

'ΕΪΝΤΑ!' ούρλιαξε.

'Η μητέρα σου ξέρει να προστατεύσει τον εαυτό της' είπε η 'Αστρα σαν να διάβαζε της σκέψεις της 'Εϊντα.

'Πες μου. Γρήγορα!' σχεδόν φώναξε.

'Οι περισσότεροι είναι αφελείς. Πιστεύουν πως οι γίγαντες είναι βίαιοι από την φύση τους, ότι το μόνο που θέλουν είναι να σκοτώνουν ανθρώπους. Καμία ψυχή δεν λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο. Οι γίγαντες και οι άνθρωποι κάποτε ζούσαν ειρηνικά, χωρίς συνθήκες ειρήνης.'

ΜΠΑΜ.

Με αυτόν τον κρότο κατάλαβαν ότι ήταν κοντά.

'Βιάσου!' είπε η 'Εϊντα.

'Οι άνθρωποι απέκτησαν δύναμη την στιγμή που ανέπτυξαν όπλα. Πίστευαν ότι ήταν πιο έξυπνοι από τους γίγαντες. Αλλά εκτός από ισχυροί έγιναν αλαζόνες και υπερόπτες. Πίστευαν ότι θα ήταν μεγάλο κατόρθωμα εάν σκότωναν έναν γίγαντα . Φυσικά, έπρεπε να βρουν τον πιο μεγάλο και δυνατό.'

'Ποιόν σκότωσαν;'

'Τον βασιλιά των γιγάντων, τον Ρόλθορ. Τυχαίνει να ήταν και ο πατέρας του Μαργκρέϊβ.'

'Πατέρας του... για αυτό...'

'Ναι, για αυτό βρίσκεται στο 'Ιρεβον αυτή τη στιγμή. Όμως ο θάνατος του πατέρα του δεν ήταν

το μόνο πλήγμα. Οι άνθρωποι απήγαγαν τον αδερφό του, ο οποίος ήταν μικρός ακόμα. Ο Μαργκρέϊβ ήταν επίσης μικρός σε ηλικία για να διοικήσει, και την εξουσία ανέλαβε ο Όμπορ. Ο Μαργκρέϊβ δεν τον συγχώρεσε ποτέ για την συνθήκη ειρήνης που έκανε με τους ανθρώπους, και έτσι τον δολοφόνησε όταν ήταν πλέον στην σωστή ηλικία για να αναλάβει την εξουσία, και αρκετά δυνατός για να επιτεθεί.

Τα βαριά βήματα των γιγάντων τράνταζαν το έδαφος πάνω από τα κεφάλια τους, προκαλώντας ρίγος με κάθε βήμα.

'Τον απήγαγαν; Και που είναι τώρα ο αδερφός του; Ζει ακόμα;' ρώτησε η Έϊντα.

'Ζεί'

'Μα αν ζεί, δεν είναι πια μικρός. Πως τον κρατάνε ακόμα αιχμάλωτο;'

'Οι άνθρωποι που ήξεραν το μυστικό έχουν πεθάνει. Μόνο οι μάγισσες γνωρίζουν πλέον'.

'Πες μου!'

'Βρίσκεται στον Δυτικό λόφο. Αυτός είναι στην πραγματικότητα ο επικίνδυνος λόφος, όχι αυτός εδώ. Τον κρατάνε τα ξόρκια των μαγισσών. Ίσως εάν ελευθερωθεί, ο Μαργκρέϊβ να φύγει'.

'Και γιατί δεν τον ελευθερώνουν τότε;'

'Οι γίγαντες αποτελούν τεράστια πηγή μαγείας. Οι μάγισσες είναι πιο ισχυρές όταν έχουν κάτι τόσο μαγικό κοντά τους. Μπορούν να προστατεύσουν τον εαυτό τους όσο οι υπόλοιποι πεθαίνουν'.

Η Μπλάιθ περιπλανιόταν άσκοπα στους δρόμους της πόλης, σαν να μην έβλεπε τους Μεγάλους να εισβάλουν.

'Έϊντα...' ψυθίριζε ξανά και ξανά.

'Επειτα θυμήθηκε. *Η Αστρα...*

'Ένας δυνατός ήχος από ψηλά υποδήλωνε ότι κάτι γκρεμίστηκε. Το μόνο που σκεφτόταν η Έϊντα ήταν η μαμά.

'Και είσαι εναντίον τους;' ρώτησε

'Κρατάω ουδέτερη στάση. Δεν με ενδιαφέρει εάν πεθάνω. Κοίτα με, δεν έχω τι άλλο να κάνω σε αυτή τη ζωή. Μπορώ να φύγω χωρίς ενδοιασμούς'.

'Τι μπορώ να κάνω; Θέλω να σώσω τους αθώους ανθρώπους'.

'Ίσως είσαι η μόνη τους ελπίδα. Έχεις ένα ασυνήθιστο χάρισμα.'

'Τι εννοείς; Δεν έχω καν δυνάμεις'.

'Δεν υπάρχει μάγισσα χωρίς δυνάμεις, απλώς οι δικές σου είναι δύσκολο να αποκαλυφθούν. Έχεις την ικανότητα να μιλάς με γίγαντες. Όπως είπα, είναι μαγικά όντα, πρέπει να έχει κανείς χάρισμα για να κατανοήσεις την γλώσσα τους. Φυσικά και δεν είχες ανακλύψει αυτές τις δυνάμεις, δεν έχεις συναντήσει ποτέ γίγαντες.'

'Ήταν σαν να ξεκαθάρισαν όλα στο μυαλό της. Έπρεπε όμως να βιαστεί, καθώς οι ήχοι και τα τραντάσματα γίνονταν όλο και πιο τρομακτικά.

'Ευχαριστώ' είπε και έφυγε τρέχοντας, ανεβαίνοντας τα σκαλιά όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Άκουγε τα ουρλιαχτά των ανθρώπων, ήχους από καταπέλτες, νιώθοντας τον πανικό τους όσο πιο ψηλά έφθανε.

Η Μπλάιθ προχωρούσε προς τον λόφο αγνοώντας το χάος που επικρατούσε γύρω της. Στο μυαλό της υπήρχε μόνο η κόρη της.

Μέχρι που την είδε να ξεπροβάλλει από τον λόφο. Χωρίς να μπορεί να συγκρατηθεί, άρχισε να τρέχει προς εκείνη. Το μόνο που ήθελε ήταν να την πάρει στην αγκαλιά της και να την πάει σε ένα ασφαλές μέρος. Όμως δεν είδε τον γίγαντα που ερχόταν κατά πάνω της. Η αντίδραση της δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Δεν έφτασε στην κόρη της.

Βγαίνοντας στην επιφάνεια, αντίκρισε το χάος. Φωτιές σε αρκετά σημεία της πόλης έκαναν τον ουρανό να μοιάζει ματωμένος, την νύχτα να μοιάζει με την ανατολή. Άνθρωποι έτρεχαν τρομαγμένοι, ενώ άλλοι πολεμούσαν χωρίς ανάσα, ενάντια στα γιγαντιαία πλάσματα που συνέχιζαν να εισέρχοντε στο Ίρεβον ασταμάτητα. Κάποια από αυτά πρέπει να ξεπερνούσαν τα δέκα μέτρα. Ήταν ακριβώς όπως τους φανταζόταν η Έϊντα, με πρόσωπα όμοια των ανθρώπων, αλλά παραμορφωμένα και ανατριχιαστικά, καθώς τα σώματα τους ήταν καλυμμένα με πανοπλίες. Οι περισσότεροι βρίσκονταν στα τείχη και πολεμούσαν. Είχαν καταφέρει να τραυματίσουν μερικούς με βέλη και φλεγόμενες πέτρες, αλλά πολύ λίγοι είχαν πεθάνει. Η Έϊντα δεν τολμούσε να σκεφτεί πόσες απώλειες είχε υποστεί η πλευρά των ανθρώπων.

Αφού συνείλθε από το θάμα, ξεκίνησε να τρέχει, προσπερνώντας όποιον έβρισκε στον δρόμο

της. Όλοι προσπαθούσαν να απομακρυνθούν από τα τείχη, εκείνη όμως εκεί ακριβώς πήγαινε.

Στον δρόμο της προσπέρασε συντρίμμια και μικρές φωτιές που είχαν προκύψει, και προσπαθούσε να μείνει όσο πιο μακριά μπορούσε από τους Μεγάλους. Σε κάθε άνθρωπο που συναντούσε, ήλπιζε να δει το πρόσωπο της μητέρας της, αλλά μάταια. Ευχόταν μόνο να είναι καλά.

Ήταν δύσκολο να πλησιάσει κανείς τα τείχη. Καθώς έφθανε πιο κοντά, άρχισε να αντικρίζει τα πρώτα πτώματα. Το πρωταρχικό της ένστικτο ήταν να στρέψει το βλέμμα της αλλού, με τον φόβο ότι θα αναγνωρίσει τους νεκρούς. Ευτυχώς ήταν σχετικά μικροκαμωμένα, και δεν την εντόπιζαν εύκολα οι Μεγάλοι, επιτρέποντας της να προχωρήσει από καλύβα σε καλύβα.

Κατευθύνθηκε προς την ξήλινη σκαλωσιά που οδηγούσε στην κορυφή του τείχους, μέχρι που πάτησε πάνω σε κάτι μεγάλο και μαλακό, κάνοντας την να κοκαλώσει.

Μην κοιτάξεις...μην κοιτάξεις...και αν είναι η μαμά;

Με αυτή την σκέψη τα μάτια της έπεσαν κατευθείαν πάνω στο πτώμα. Ο εκπαιδευτής Τάϊβος ήταν ακίνητος και κάτασπρος, με ορθάνοιχτα μάτια. Η Έϊντα ποτέ δεν είχε ιδιαίτερη συμπάθεια για τον προπονητή, όμως δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ρίγος, καθώς το αίσθημα του φόβου έγινε μεγαλύτερο. Ο Τάϊβος ήταν ένας από τους πιο ικανούς πολεμιστές, και τώρα ήταν νεκρός. Τι θα συναίβενε στην ίδια;

Το πόδι ενός γίγαντα λίγα μέτρα μακριά της την έκανε να θυμηθεί τον σκοπό της.

Άρχισε να ανεβαίνει την ξύλινη σκαλωσιά, αγνώνοντας τους πολεμιστές που της έλεγαν να φύγει. Το θέαμα που αντίκρησε στην κορυφή του τείχους ήταν χειρότερο από το προηγούμενο. Χιλιάδες γίγαντες πλησίαζαν την πόλη. Κανείς δεν θα έμενε ζωντανός.

'Ποιός είναι ο Μαργκρέϊβ;' ρώτησε τον διοικητή.

'Τι;' φώναξε εκείνος, αφού η υπήρχε τόση φασαρία που τα λόγια της χάθηκαν.

Η Έϊντα επανέλαβε την ερώτηση πιο δύνατα.

'Που θέλεις να ξέρω;' απάντησε εκνευρισμένος ' φύγε από εδώ, δεν βλέπεις τι γίνεται;' Με αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε για να δώσει εντολές.

Θα τον βρω μόνη μου.

Ήταν δύσκολο να διακρίνει τους γίγαντες μέσα από τον καπνό. Μία φλεγόμενη μπάλα χτύπησε έναν από αυτούς κάνοντας τον να χαθεί στις φλόγες. Η Έϊντα ήλπιζε να μην ήταν αυτός.

Όλοι οι γίγαντες έμοιαζαν μεταξύ τους. Δεν υπήρχε τρόπος να τους ξεχωρίσει.

Το πάτωμα κάτω από τα πόδια της τραντάχτηκε. Ένας τεράστιος γίγαντας μόλις είχε συνθλίψει την μισή σκαλωσιά, έτοιμος να προχωρήσει στο άλλο μισό, όπου βρισκόταν η Έϊντα. Έκανε το

πράγμα που της ήρθε στο μυαλό καθώς έβλεπε τον θάνατο της να πλησιάζει.

'Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΣΟΥ ΖΕΙ!' φώναξε, μιλώντας σε μια διαφορετική γλώσσα από αυτή που περίμενε.

Το ένστικτο της έλεγε ότι αυτός ήταν. Δεν ήταν πιο μεγάλος από τους υπόλοιπους, αλλά στο πρόσωπο του φαινόταν πιο θυμωμένος, πιο αποφασισμένος να καταστρέψει.

Ο γίγαντας σταμάτησε και την κοίταξε. Η ελπίδα της 'Εϊντα αναζωπυρώθηκε.

Με μία απότομη κίνηση του χεριού του την άρπαξε.

'Ο αδερφός μου;' είπε μετά από λίγο με μια βαριά και εντυπωσιακή φωνή. 'Ψέματα!'

'Είναι στο δυτικό λόφο! Τον κρατάνε οι μάγισσες.'

Ο Μαργκρέιβ φαινόταν να σκέφτεται. Δεν θα την πίστευε

'Εάν μου λες ψέματα, θα σε σκοτώσω επί τόπου.'

Η Εϊντα έγνεψε καταφατικά.

Ο Μαργκρέιβ σήκωσε την γροθιά του ψηλά και η μάχη διακόπηκε, καθώς όλοι κοίταζαν τον γίγαντα να περπατάει με πελώρια βήματα προς τον λόφο, κρατώντας μια κοπέλα στο χέρι του. Όσο η Εϊντα βρισκόταν εκεί, δεν μπόρεσε να αποτρέψει τις αμφιβολίες για το αν η Άστρα της είχε πει την αλήθεια. Δεν ήθελε να πεθάνει.

Ο Μαργκρέιβ την ακούμπησε δίπλα στον λόφο. Εκείνη παρακολούθησε με αγωνία, καθώς ο γίγαντας έθαψε τα χέρια του μέσα στη γή, και ξεριζώζε το έδαφος με αρκετή ευκολία. Το φώς που ξεχύθηκε από την τρύπα που δημιουργήθηκε την έκανε να καταλάβει ότι η Άστρα δεν της είπε ψέματα.

'ΜΑΓΙΣΣΕΣ' φώναξε ο Μαργκρέιβ βγάζοντας τες από την τρύπα, και σκοτώνοντας όσες μπορούσε πριν εκείνες ξεφύγουν. Ήταν σαν μικρό παιδί που κατέστρεφε μία μυρμηγκοφωλιά.

Η Εϊντα δεν άντεχε το θέαμα. Ήξερε ότι τους άξιζε, αλλά ταυτόχρονα δεν ήθελε να είναι υπεύθυνη για τον θάνατο τους. Δεν θα ξεχνούσε ποτέ τα ουρλιαχτά τους. *Όλοι οι άλλοι θα σωθούν*, σκέφτηκε.

Από την τρύπα ξεπρόβαλε ένας γίγαντας που δεν έμοιαζε με τους άλλους. Ήταν αρκετά μικρότερος, ή έτσι φαινόταν λόγω της καμπούρας του, ενώ τα χέρια και τα πόδια του ήταν λεπτότερα από των υπόλοιπων γιγάντων. Είχε παραμορφωθεί.

'Αδερφέ' είπε ο Μαργκρέιβ αφού τον τράβηξε στην επιφάνεια.

Ο μικρός γίγαντας δεν μίλησε για αρκετή ώρα. Το βλέμμα του φαινόταν χαμμένο, σαν να μην καταλάβαινε τι γινόταν. Η Εϊντα για λίγο νόμιζε ότι δεν είχε μάθει την γλώσσα των γιγάντων, πριν θυμηθεί ότι πρόκειται για χάρισμα, και ότι ούτε εκείνη είχε χρειαστεί να την μάθει.

Στο τέλος ο γίγαντας έβγαλε μια ανατριχιαστική κραυγή, ανακούφισης και θλίψης μαζί, πριν πέσει στα γόνατα σε απόγνωση. Στη συνέχεια ο Μαργκρέϊβ έκανε κάτι που ποτέ δεν θα πίστευε ποτέ η Έϊντα ότι θα έκανε ένας Μεγάλος. Έπεσε και εκείνος στα γόνατα και αγκάλιασε τον αδερφό του, σε μία στιγμή επανένωσης.

Η Έϊντα ένωσε δάκρυα ανακούφισης. *Τελείωσε...έσωσα το Ίρεβον... πρέπει να το πω στην μαμά, σκέφτηκε.*

Ο Μαργκρέϊβ γύρισε προς το μέρος της και γονάτισε μπροστά της.

'Σε ευχαριστώ. Σου υπόσχομαι, θα σε αφήσω να ζήσεις.'

Στη συνέχεια σηκώθηκε και ύψωσε ξανά την γροθιά του στον αέρα. Η μάχη συνεχίστηκε σαν να μην σταμάτησε ποτέ

Το μόνο που κατάφερε να σώσει η Έϊντα ήταν τον εαυτό της.

ΤΕΛΟΣ

